

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Foltase a soudců Davida Hipšra a Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **N. P. T.**, zastoupen Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Milady Horákové 1957/13, Brno, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 4. 9. 2023, č. j. 59 A 40/2023-32,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 9. 6. 2023, č. j. MV-84797-4/SO-2023 (dále též „rozhodnutí žalované“), žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 26. 4. 2023, č. j. OAM-8914-30/PP-2022. Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně zamítl žádost žalobce o prodloužení platnosti pobytové karty rodinného příslušníka občana EU dle § 87p odst. 4 ve spojení s § 87p odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změnách některých zákonů (dále též „zákon o pobytu cizinců“), a stanovil žalobci lhůtu k vycestování z území ČR v délce 60 dnů od právní moci rozhodnutí.

II.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalované žalobu ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci (dále též „krajský soud“), který žalobu jako nedůvodnou zamítl.

I podle krajského soudu (po novelizaci zákona o pobytu cizinců) již nelze považovat žalobce jakožto nevlastního rodiče nezletilého občana EU za rodinného příslušníka ve smyslu § 15a tohoto zákona. Podmínkou pro vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU je skutečnost, že cizinec je rodinným příslušníkem občana EU uvedeným v § 15a zákona o pobytu cizinců. Je-li povolení k přechodnému pobytu uděleno, je nutné, aby držitel pobytového oprávnění podmínky uvedené v § 15a zákona o pobytu cizinců i nadále splňoval. Z uvedeného vyplývá, že pokud cizinec podmínky uvedené v § 15a, byť i v důsledku změny právní úpravy, splňovat přestane, je dán důvod pro zrušení uděleného pobytového oprávnění podle § 87f odst. 1 zákona o pobytu cizinců, resp. pro zamítnutí žádosti o prodloužení platnosti pobytové karty podle § 87p odst. 2 uvedeného zákona, neboť za takové situace již cizince nelze považovat za rodinného příslušníka občana EU. Krajský soud proto dospěl k závěru, že správní orgány postupovaly správně, když žádost žalobce o prodloužení platnosti pobytové karty rodinného příslušníka občana EU zamítly. Stejně tak neshledal krajský soud důvodné ani další námitky. Žalobu proto jako nedůvodnou zamítl. Rozsudek krajského soudu (stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu) je dostupný na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

III.

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Předně namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Z rozsudku nevyplývá, na základě čeho nebylo žalobě vyhověno. Dále stěžovatel souhrnně nesouhlasil se závěrem správních orgánů a krajského soudu, že nesplňuje podmínky stanovené pro prodloužení platnosti průkazu povolení k přechodnému pobytu, který již v minulosti nabyl v souladu s tehdy platnou právní úpravou. Stěžovatel je názoru, že hmotněprávní podmínky, na základě kterých mu bylo podle této rozhodné právní úpravy vydáno povolení k přechodnému pobytu, splňovat nepřestal. Změna právní úpravy obsažená v zákoně o pobytu cizinců proto nemůže mít na posouzení žádosti o prodloužení jeho pobytového oprávnění žádný vliv. Na základě uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k novému projednání.

IV.

[4] Žalovaná podala ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém odkázala na svoji argumentaci obsaženou v žalobou napadeném rozhodnutí a dále na rozsudek krajského soudu. Dle názoru žalované je podmínkou pro vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie skutečnost, že cizinec je rodinným příslušníkem občana Evropské unie a splňuje tak podmínky uvedené v § 15a zákona o pobytu cizinců. Tyto podmínky stěžovatel v době podání žádosti o prodloužení doby platnosti pobytové karty nesplňoval. Žádosti proto nebylo lze vyhovět. Žalovaná proto navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

V.

pokračování

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] S ohledem na to, jakým způsobem je v nyní projednávané věci formulována kasační argumentace stěžovatele, považuje Nejvyšší správní soud za vhodné připomenout, že kasační stížnost je opravný prostředek směřující proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.). Jedná se tedy o mimořádný opravný prostředek. V rámci řízení o kasační stížnosti se zkoumá, zda se správní orgán, resp. krajský soud nedopustily vad či nezákonnosti v řízení, pro které by jejich rozhodnutí bylo nutno zrušit. Nejvyšší správní soud je přitom povolán pouze k přezkumu v rozsahu vymezeném stěžovatelem. Řízení o kasační stížnosti je totiž ovládáno zásadou dispoziční. Obsah, rozsah a kvalita kasační stížnosti předurčují obsah, rozsah a kvalitu následného soudního rozhodnutí. Je-li tedy kasační stížnost kuse zdůvodněna, je tak předurčen nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah rozsudku soudu. Soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatele. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011-95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014-20, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009-99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007-46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008-60, či usnesení Ústavního soudu ze dne 6. 1. 2020, sp. zn. II. ÚS 875/20, ze dne 14. 9. 2021, sp. zn. I. ÚS 776/21).

[8] Nejvyšší správní soud se předně zabýval námitkami dovozujícími vady ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Podle uvedeného ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[9] Podle ustálené judikatury platí, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak uvažil o pro věc zásadních a podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje pro věc zásadní argumentaci účastníků řízení za lichou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1995, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, všechny dostupné na <http://nalus.usoud.cz>, nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, č. 244/2004 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004-62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-75).

[10] Podle názoru kasačního soudu odůvodnění rozsudku dostalo požadavkům shora uvedené judikatury. Z rozsudku je patrné, z jakého skutkového stavu krajský soud vycházel, jak zohlednil podstatné skutkové okolnosti a jak na skutkový stav aplikoval rozhodnou právní úpravu (viz dále). Nejde tedy o situaci, kdy by nebylo z rozsudku seznatelné, jakými úvahami se krajský soud řídil a na základě kterých žalobu zamítl, jak namítá stěžovatel. Není

přítom vadou s vlivem na zákonnost rozsudku, pokud pro podporu svých závěrů odkázal na správní rozhodnutí. Pokud správní soud shledá závěry správních orgánů přiléhavými, je oprávněn na ně odkázat, resp. je převzít (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný též pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudek téhož soudu ze dne 19. 12. 2013, č. j. 9 Azs 13/2013-26). Krajský soud při svých závěrech přitom odkázal na konkrétní strany správních rozhodnutí a nelze tak dovozovat neurčitost jeho odkazů, jak tvrdil stěžovatel. Lze si přitom určitě představit ještě podrobnější odůvodnění některých žalobních námitek. Jádro stížní argumentace však krajský soud vypořádal dostatečně. Povinností soudu není ani reagovat na každý dílčí argument uplatněný v podání a ten obsáhle vyvrátit; úkolem soudu je uchopit obsah a smysl argumentace a vypořádat se s ní (podpůrně srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 201/04, I. ÚS 729/2000, I. ÚS 116/05, IV. ÚS 787/06, III. ÚS 989/08, III. ÚS 961/09, IV. ÚS 919/14). Např. v nálezu ze dne 12. 2. 2009 vydaném pod sp. zn. III. ÚS 989/08 Ústavní soud uvedl, že *„Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“* (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43). Nesouhlas stěžovatele s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku pak nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013-30, ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010-163 atd.).

[11] Pokud pak stěžovatel (pouze obecně) dovozoval naplnění stížního důvodu dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., konstatuje soud, že podle označeného ustanovení platí, že kasační stížnost lze podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytyčanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost. Žádné takové vady Nejvyšší správní soud neshledal. Podle názoru kasačního soudu byl skutkový stav zjištěn dostatečně, má plnou oporu ve správním spisu, přičemž při jeho zjišťování nedošlo k žádným vadám, pro které by bylo nutno přistoupit ke zrušení správních rozhodnutí. Správní orgány důkladně zkoumaly splnění zákonných podmínek pro vyhovění předmětné žádosti a jejich závěry mají plnou oporu ve spisovém materiálu. V řízení nedošlo ani k žádným vadám, pro které by bylo třeba přistoupit ke kasaci správních rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84, ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, ze dne 28. 3. 2013, č. j. 7 As 92/2012-41, a ze dne 16. 7. 2014, č. j. 3 As 111/2013-25 atp.).

[12] Jádrem sporu je výklad § 87f odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Podle stěžovatele je výklad ustanovení § 87f odst. 1 zákona o pobytu cizinců učiněný správními orgány a posléze krajským soudem nesprávný.

[13] Nejvyšší správní soud na podkladě kasační stížnosti neshledal důvod k přehodnocení právních závěrů krajského soudu, resp. správních orgánů.

pokračování

[14] Z obsahu správního spisu vyplývá, že stěžovateli bylo dne 24. 7. 2017 vydáno povolení k přechodnému pobytu na území ČR s platností do 24. 7. 2022. Povolení mu bylo vydáno jako rodinnému příslušníkovi občana EU ve smyslu § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 17. 12. 2015, neboť žil ve společné domácnosti s nezletilým synem (občanem ČR) své manželky (H. T. L.). Stěžovatel není biologickým otcem nezletilého syna (biologický otec má k nezletilému vyživovací povinnost); matka nezletilého (manželka stěžovatele) má na území ČR pobytové oprávnění.

[15] Dne 13. 6. 2022 podal stěžovatel žádost o prodloužení doby platnosti pobytové karty podle § 87o odst. 2 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném od 1. 8. 2021, která byla dle § 87p odst. 4 ve spojení s § 87p odst. 2 téhož zákona zamítnuta. Správní orgány dovodily, že stěžovatel přestal splňovat podmínky uvedené v § 15a zákona o pobytu cizinců; statut rodinného příslušníka občana EU byl v důsledku novely zákona o pobytu cizinců zrušen, přičemž pozdější znění zákona o pobytu cizinců, které je rozhodné pro posouzení žádosti, neobsahuje ustanovení, podle kterého bylo pobytové oprávnění stěžovateli vydáno.

[16] Dle § 87o odst. 2 zákona o pobytu cizinců platí, že *pobytová karta rodinného příslušníka občana Evropské unie se vydává na dobu shodnou s předpokládanou dobou pobytu občana Evropské unie, nejvýše však na 5 let. Platnost pobytové karty lze o stejnou dobu prodloužit, a to i opakovaně. O prodloužení platnosti pobytové karty je rodinný příslušník občana Evropské unie povinen požádat před skončením platnosti této karty.*

[17] Podle § 87f odst. 1 téhož zákona ministerstvo rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie, ukončí přechodný pobyt na území ČR, *pokud přestal splňovat podmínky uvedené v § 15a nebo přestal na území pobývat společně s občanem Evropské unie, zejména pokud občan Evropské unie ukončil svůj pobyt na území nebo mu byl přechodný pobyt na území zrušen, za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života rodinného příslušníka občana Evropské unie* (důraz přidán soudem).

[18] Podle § 15a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *rodinným příslušníkem občana Evropské unie se pro účely tohoto zákona rozumí jeho a) manžel, b) rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, o kterého skutečně pečuje, c) potomek mladší 21 let nebo takový potomek manžela občana Evropské unie a d) potomek nebo předek anebo potomek nebo předek manžela občana Evropské unie, pokud je z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislý na výživě nebo jiné nutné péči poskytované občanem Evropské unie nebo jeho manželem, nebo byl na této výživě nebo jiné nutné péči závislý bezprostředně před vstupem na území ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyt.*

[19] Nejvyšší správní soud nepochybně, že stěžovateli bylo v minulosti uděleno povolení k přechodnému pobytu, a to dle § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 17. 12. 2015, dle kterého platilo, že *ustanovení tohoto zákona, týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie, se obdobně použijí i na cizince, který hodnověrným způsobem doloží, že má s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti.* Nicméně novelou provedenou zákonem č. 314/2015 Sb. byl pojem „trvalý vztah obdobný rodinnému“ nahrazen pojmem „trvalý partnerský vztah, který není manželstvím.“ Přechodný pobyt rodinného příslušníka občana EU je přitom vázán

výhradně na rodičovství biologické nebo právní, nikoliv „faktické“ (srov. rozsudek Soudního dvora EU ze dne 26. 3. 2019, ve věci 129/18, *SM*). Na uvedené navazuje judikatura Nejvyššího správního soudu. Např. podle rozsudku ze dne 8. 9. 2021, č. j. 1 Azs 18/2021-48, nelze za rodinného příslušníka občana EU považovat nevlastního otce nezletilého dítěte (občana EU): „*Ustanovení § 15a vycházející ze směrnice o rodinných příslušnících váže podmínky pro udělení přechodného pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie dle § 87b zákona o pobytu cizinců zjednodušeně řečeno na pokrevní spojení s občanem EU (zejména v linii přímé), svazek právní (manželství, registrované partnerství, osvojení) či odkázání na jeho výživu či péči. Stěžovatel je však nevlastním otcem občanky EU, která má oba biologické rodiče*“. Jak tedy správně dovodily správní orgány a návazně i krajský soud, stěžovatele nebylo lze pouze na základě toho, že je nevlastním otcem nezletilého občana ČR, považovat za rodinného příslušníka občana EU ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců. Podrobněji soud odkazuje na rozhodnutí správních orgánů, které se zabývaly i souvisejícími aspekty stěžovatelovy argumentace.

[20] Podle názoru kasačního soudu nemá na nutnost splnění podmínek uvedených v § 15a zákona o pobytu cizinců vliv, zda se jedná o vydání nového povolení k přechodnému pobytu, nebo o jeho prodloužení, jak tvrdil stěžovatel. V případě žádosti o prodloužení platnosti průkazu o povolení k pobytu vydanému rodinnému příslušníkovi občana EU je totiž podmínkou prodloužení i skutečnost, že cizinec nepřestal splňovat podmínky uvedené v § 15a zákona o pobytu cizinců, a lze jej tak i nadále považovat za rodinného příslušníka občana EU ve smyslu uvedeného ustanovení. Podle výslovné dikce zákona ministerstvo platnost pobytové karty neprodlouží, shledá-li důvod pro ukončení přechodného pobytu na území dle § 87f zákona o pobytu cizinců (§ 87p odst. 2 věta první téhož zákona), přičemž platí, že jedním z důvodů ukončení přechodného pobytu dle § 87f zákona o pobytu cizinců je skutečnost, že cizinec přestal splňovat podmínky uvedené v § 15a téhož zákona. Výklad stěžovatele, dle kterého na posouzení žádosti nemá vliv, že se v průběhu pobytu změnila právní úprava, by pak *ad absurdum* znamenal, že by povolení byla udělována na neomezenou dobu a bez nutnosti podat novou žádost. Takto však právní úprava koncipována není. Povolení se vydává na omezenou dobu, přičemž před jejím uplynutím je třeba podat žádost o prodloužení doby platnosti pobytové karty rodinného příslušníka občana Evropské unie dle § 87p zákona o pobytu cizinců. Z právní úpravy nevyplývá, že by správní orgán měl žádosti vyhovět již jen z toho důvodu, že stěžovatel v minulosti splňoval podmínky pro udělení předmětného povolení. Předmětnou změnu právní úpravy přitom nelze chápat ani jako nezákonnou, resp. protiústavní. Ačkoliv zákonodárce musí dbát o to, aby zásah do již existujících právních vztahů neznamenal popření legitimního očekávání, které u jejich subjektů působením předchozí právní úpravy vyvolal, nelze z toho dovozovat absolutní neměnnost právní úpravy do budoucna (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 15. 9. 2015, sp. zn. Pl. ÚS 18/14). Lze dodat, že zákonodárce předmětnou změnu právní úpravy racionálně odůvodnil. Jak vyplývá z důvodové zprávy, původní definice rodinného příslušníka byla již zastaralá a neodpovídala aktuální judikatuře Soudního dvora Evropské unie. To v praxi způsobovalo četné problémy s výkladem a aplikací předmětného ustanovení § 15a zákona o pobytu cizinců. Lze dodat, že původní, pro cizince bezpochyby příznivější znění § 15a zákona o pobytu cizinců, vymezovalo okruh relevantních faktických vztahů nad rámec čl. 3 odst. 2 písm. b) Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2004/38/ES, o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat

pokračování

a pobývat na území členských států (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2023, č. j. 3 Azs 271/2022-26, či důvodovou zprávu k zákonu č. 314/2015 Sb.).

[21] Nejvyšší správní soud současně není názoru, že by rozhodná právní úprava odporovala zásadě právní jistoty, resp. ústavnímu pořádku, jak obecně tvrdil stěžovatel (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78). Právní úprava jednoznačně a srozumitelně stanovuje podmínky pro udělení předmětného povolení, resp. pro jeho prodloužení (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2021, č. j. 1 Azs 18/2021-48, ze dne 24. 3. 2023, č. j. 3 Azs 271/2022-26). Jak již několikrát zopakoval Ústavní soud, žádné subjektivní ústavně zaručené právo cizince na pobyt na území České republiky neexistuje, neboť je věcí suverénního státu, za jakých podmínek připustí pobyt cizinců na svém území (srov. např. rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 12. 5. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 10/08, ze dne 9. 6. 2004, č. j. III. ÚS 260/04, ze dne 13. 5. 2004, sp. zn. IV. ÚS 85/04, ze dne 29. 4. 2004, sp. zn. III. ÚS 99/04, ze dne 18. 4. 2013, sp. zn. III. ÚS 1147/13, ze dne 11. 2. 2020, sp. zn. II. ÚS 4064/18, ze dne 27. 9. 2023, sp. zn. IV. ÚS 2313/23, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 2 Azs 38/2011-47). Při stanovení zákonných podmínek je zákonodárce oprávněn reflektovat mj. i zájmy státu na řádném fungování imigračního systému, zachování veřejného pořádku a na vnitřní bezpečnosti atp. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 2 Azs 38/2011-47, či usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 4. 2013, sp. zn. III. ÚS 1147/13, či ze dne 13. 5. 2004, sp. zn. IV. ÚS 85/04). Všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu přitom nevyplývá ani z mezinárodních smluv, kterými je Česká republika vázána. Ostatně ani v rozsudku ze dne 8. 9. 2021, č. j. 1 Azs 18/2021-48 (shora citován), Nejvyšší správní soud nedovodil, že by předmětná právní úprava byla úpravou protiústavní. Aplikoval ji na podobnou žádost cizince (nevlastního otce nezletilého dítěte). Nejvyšší správní soud dodává, že ke změně právní úpravy § 15a zákona o pobytu cizinců došlo s účinností od 18. 12. 2015, přičemž stěžovatel podal žádost o prodloužení platnosti povolení k přechodnému pobytu až v roce 2022. Stěžovatel měl tedy řadu let pro úpravu svého pobytového statusu. Pokud pak stěžovatel výslovně uváděl, že povolení k přechodnému pobytu má být rušeno pouze ze skutkových důvodů (např. z důvodu rozvodu manželství cizince s občanem České republiky), ale nikoliv z toho důvodu, že se v průběhu pobytu změnila právní úprava, odkazuje soud na výše uvedené a dodává, že v daném případě nebylo stěžovateli povolení k pobytu „rušeno“.

[22] K závěrečné stížní argumentaci soud konstatuje, že správní orgány se důkladně zabývaly tvrzenými dopady správních rozhodnutí do života stěžovatele vč. zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Stěžovatel přitom jejich argumentaci konkrétně nezpochybňuje. Řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční. Obsah, rozsah a kvalita kasační stížnosti předurčují obsah, rozsah a kvalitu následného soudního rozhodnutí. Je-li tedy kasační stížnost kuse zdůvodněna, je tak předurčen nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah rozsudku soudu. Soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatele. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011-95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014-20, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009-99, ze dne 18. 6. 2008,

č. j. 7 Afs 39/2007-46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008-60, či usnesení Ústavního soudu ze dne 6. 1. 2020, sp. zn. II. ÚS 875/20, ze dne 14. 9. 2021, sp. zn. I. ÚS 776/21. Není přitom ani povinností správního orgánu či soudu dohledávat za stěžovatele možné důsledky správních rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2011, č. j. 8 As 32/2011-60, a ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 Azs 367/2018-34). Nejvyšší správní soud dodává, že si plně uvědomuje smysl a účel původního povolení, jeho platnost však skončila (viz výše). Lze v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2021, č. j. 1 Azs 18/2021-48, dodat, že český právní řád poskytuje i záruky k zachování principu jednoty rodiny i pro osoby, které se cítí být stejně jako stěžovatel faktickými rodinnými příslušníky v širším slova smyslu.

[23] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud uzavírá, že na podkladě stížní argumentace neshledal důvod pro zrušení rozsudku krajského soudu, resp. rozhodnutí správních orgánů. Jejich závěry mají plnou oporu v právní úpravě a navazující judikatuře, a soud je proto plně přejímá. Z uvedených důvodů nemohl soud shledat případnou ani polemiku stěžovatele s jejich argumentací. Soud dodává, že neshledal ani existenci vad, ke kterým je povinen přihlížet *ex offio* (viz např. § 109 odst. 4 s. ř. s.).

[24] Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost bez jednání zamítl (§ 109 odst. 2 a § 110 odst. 1 s. ř. s.).

[25] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, jenž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože jí podle obsahu spisu nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. února 2024

Tomáš Foltas
předseda senátu